

EDITORS-ADMINISTRADORS: UMBERT Y MIR—Cadena de Cort, n.º 11.—Palma.

PRIMER DIUMENGE DE CUARESMA

La Santa Cuarentena de dijunis.

El Fill de Deu acabá son dijuni per ahont noltros comensám el nostro; y com en totes les obres de la seua vida, també en aquesta deu servirmós de exemple. El Fill de Deu comensá son dijuni per un moviment del Esperit Sant, lo acompanyá ab la soledat, y acabá ab una senyalada victoria que guanyá demunt el dimoni. També per l'esperit de Deu devém noltros comensar nostron dijuni. Poren distingirsé en lo Concili de Trento dues classes de moviments del Esperit Sant; que habita en noltros, ó que mos mou y mos empeny. Lo Esperit Sant habita en els justs; reposa demunt el Fill de Deu. Mou y desxondeix els pecadors, primerament per el temor dels judicis de Deu, y en segon lloch per sentiments d'amor.

Animes santes; deveu abraçar el dijuni per un moviment del esperit de Deu qui habita en voltros; primerament, per mortificar la carn per lo esperit; en segon lloch, per imitar al Fill de Deu; endemés, per obeir la Iglesia vostra mare; y finalment per fer penitencia per vostros pecats. Pecadors; voltros deveu atreurevos lo esperit de Deu per dejunar ab esperit de penitencia; el dijuni es el seu exercici exterior, el dolor del pecat es la seua ánima y son esperit: el dijuni humilla y somet el còs, el dolor fér y conmuo al còr: dejunar sens dolor es dejunar com els juhèus; esquixar les vestidures y no el còr, cuantre la ordre del profeta Joel, que vol que mos esquixém y feriguém els nostros còrs per la contrició. Finalment, es dejunar ab un dijuni escullit per son propi conte y no ab el dijuni que elegí per sí el Senyor.

El Fill de Deu acompanya son dijuni ab la soledat, está totsol en un desterro; vataquí nostron modelo: no hi ha vertader dijuni, ni la oració pot

fersé dins el bull del mon; ni serveix el dijuni se as conversió del còr; endemés, el negoci de la salvació en que particularment devém ocuparnos durant los días de dijuni, bé mereix la nostra aplicació; y ¿còm pensar en aquest gran negoci sensa el retiro?

Per últim, devém acabar el nostro dijuni ab la victòria demunt el dimoni y totes les nostres passions: per aquest punt era per ahont examinavan els primers cristians el profit que havían trèt del dijuni. Reflexioném ara un poch en noltros mateixos ¿comensarem noltros la Cuaresma per un moviment del esperit de Deu? Uns la fan per costum y hábit, sensa pensar ab oferirho á Deu: altres la fan ab pesar y com á per forsa; altres, finalment, la suprimeixen per complet. Dich suprimirla per complet á n'es ferla menjant fins que n'hi cap, ò ab abundancia, fent fortes colacions, y demanant dispenses. ¿Es l'esperit de Deu el qui inspira aquesta conducta? ò ¿es la prudencia de la carn?

No se cregan els menestrals dispensats del dijuni, pues aquells cual treball no es molt pesat están obligats á dejunar, y els demés deuen manjar ab sobrietat y suprimir tot lo superfluix. Els richs están obligats á privarse de lo necessari y á dar als pobres lo que pugan estauviar: però casi tothòm, per no dir arreu, dejuna sensa esperit de penitencia, y la major part dels qui dejunan conservan sempre l'amor al pecat: el Fill de Deu diu que els escándols permanixerán fins á la fí del mon: entench per escándol la dansa, els balls, els desfressos, els convits, etc. Dejunan sensa arrancar del còr l'amor á totes aquestes coses; y á causa de això no porém acompanyar el dijuni ab el retiro: mos reuním y parlam y així no donam fi al dijuni ab la victòria de las passions: ¿Quin mèrit pot tenir un tal dijuni devant Deu? Ningún.

MOSSEN JOAN

SANTOS DE LA SEMANA

Día 20. Lunes. S. León Obispo. Santos Tiranio, Silvano, Peleo, Nilo, Potamio, Nemesio, Sadoh y Eleuterio, mártires; Euquerio, obispo; Ulrico, presbítero, y Santas Paula Barbada y Mildreda, vírgenes.

Todos los días de esta semana puede ganarse indulgencia plenaria visitando cinco iglesias ó cinco altares, ó cinco veces un mismo altar, y es ayuno y no se puede comer carne no teniendo la Bula de la Santa Cruzada.

Concluyen las Cuarentahoras en S. Felipe Neri.

Día 21. Martes. S. Félix, obispo: Santos Vérulo, Secundino, Sírico, Félix, Sérulo, Saturnino, Fortunato, Severiano, Germán y Randoaldo, mártires; Simaro, Papa; Dositeo, confesor; Maximiano y Paterio, obispos; Daniel, presbítero; Beato Pipino de Landen y Stas. Verda, v. y martir y Ercantrudis, monja.

Empiezan las Cuarentahoras en S. Felipe Neri.

Día 22. Miércoles. Témpera. La Cátedra de S. Pedro en Antioquia. Santos Papias, obispo; Aristión, Talasio, Limnes y Baradato, confesores; Abilinio y Pascasio, obispos; y Santa Leonor, virgen cisterciense.

Día 23. Jueves. Sta. Margarita de Cortona, Santos Pedro Damián, Cardenal; Félix, obispo; Policarpo, presbítero; Lázaro, monge; Florencio, confesor; Boisilo, monje; Sereno, martir y Santas Marta, Romana y Milbulga, vírgenes.

Día 24. Viernes. Témpera. S. Matias, Apóstol. Santos Sergio, Montano, Lucio, Julián, Victorico, y Flasio, mártires; Modesto, Pretextato y Letardo, Obispos; Sergio, monje; Edilberto, rey; Beato Roberto de Arbrisses, y Santa Primitiva, martir. No se puede comer carne.

Empiezan las Cuarentahoras en S. Jaime.

Día 25. Sábado. Témpera. Sta. Irene vg. Stos. Victor Victoriano, Victorino, Nicéforo, Claudiano, Dióscoro, Serapión, Papias, Donato, Justo, mártires; Valerio, Cesario y Avertano, Confesores; Tarasio, Patriarca; Félix, Papa; Beato Sebastián de Aparicio.—Ordenes.

Continúan las Cuarentahoras en S. Jaime.

Día 26. Domingo II de Cuaresma. S. Alejandro, obispo; Santos Nector, Diodoro, Cenón, Claudiano, Fortunato y Félix, mártires; Alejandro, patriarca; Porfirio, Faustiniario y Andrés, obispos; Victor, presbítero; Tatileo y Almoth, anacoreta; Sta. Ebra, Abadesa.

Concluyen las Cuarentahoras en S. Jaime.

PLANT DE LA VÉRGE MARIA

COMPOST PER RAMÓN LULL (*)

I

Anava ab gran goig, la Verge Maria
A veurer son Fill Deu, y no sabia
L'ira y desconort que li esdevendria;
Puis Judas Cariot concebut havia
Trahir Jesucrist qui morir volia
Per-a salvarnos, y cascún hom sia
Comprat ab sa mort, car per nos moria.

II

—Judas Cariot! tú has mon Fill venut,
Lo cual val molt més que cuant n'has hagut;
Per argent has dat Senyor de virtut;
¿Cóm has pogut vendre al Rey de Salut?
Jo'n romanch dolrosa, y tú n'ests decebut!
¿Judas fals, traydor! Mon cor has batut
Perço, dins l'infern hi caurás vençut.

III

Senyor! á tots clam la gran trahició
Que ha fet á mon Fill, lo juèn falló.
Qui en Mí se fe homo, per sa salvació,
Y á tots ha fet bé..... ¿Per quina intenció
Al Fill de Davit segóns profeció,
L'ha tramès? Jo tota estig en passió;
D'aquest gran mal fet. ¿Qui n'haurá perdó?

(*) L'original publicat p'el Mestre en Gay Saber y honorable Lulista D. Geroni Rosselló, del cual som deixeble, (Obras rimadas de Ramón Lull.—Imprenta de P. J. Gelabert.—1869.), se compon de XXXII estrofas de 12 versos cada una. Jo les reduech á 7, á fi de que no sian tan sobrades les repeticions de consonants; sens *primir* les Idees essencials, y modificant en lo que crech convenient p'els nostros lectors, son anticuat llenguatge.

IV

Judas! fals amich! ¿Com l'atreviment
Has tengut besant ab boca pudent
Al qui há en sa boca tan bell parlament
Que may ha mentit ni diu falliment,
Ans veritat parla virtuosament,
La cual sovint besa amorosament?
Ah fals! ¿Cóm l'ha trahit, ton vil tocamet?

VI

Dolenta, esmarrida,.... ¡Mon Fill! está près
Sens jo que som sembra hi puga fer rés
¿Hi ha negú entre voltros que ajudar pogués?—
Clamava la Verge per son Fill, y espès
Sos cabells é cara rompent..... Pietat és
Lo desconort ohir, en qu'Ella s'es més,
Puis tothom s' mostra vilá y descortés.

VII

Estant la Regina molt fortment irada,
Com per los seus era tant desamparada,
Pues, sinó per Sant Johan, per tots fou dexada,
Planyia 's la Verge:—¡Lassa! ¿hont es anada
La nostra companya que m'ha deshonrada?
Sola m'han j'aquida ab tan vil maynada...
Y ¿per cuál rahó m'han donchs, obligada?

(CONTINUARÁ).

Jo tres y tú dos ⁽¹⁾

MOLT detemps feya que s'havían casats. Ell era un bon pitot; homo pacífich, bonaxot, incapás de matá una mosca, encara que li picás sa pelada closca. Ella tot lo contrari, forta, robusta, més dretha qu'un fús, y més banya y testarruda qu'una mula veyá. Dins ca-seua duya la batuta, y, el seu homo, únich músich d'aquella orquesta, tocava sempre al compás qu'ella volia. Ab una paraula, s'havía passats el calsons y los s'havía fermats ben estrets. Havía feta sempre la seua real voluntat desde que li havían posat s'anell, y el pobre homo s'havía acostumat á travessar per allá ahont volia sa *perpètua*, qu'axí anomnava á la seua costella, y que, per cèrt, lo feya passar per un cós de guya. Sabía teòrica y pràcticament, que s'homo més despòtich, fá sèt vegades cada día la voluntat de sa dona. Cualca vegada, tot solet, malahía la seua fluixedat, mansuatut y benignidat; però may passavan á fet els pensaments. Recordava per disculparsé un caramull de refrans, sentències y contarellas relacionades ab la seua situació. «¿Heu vol sa dona? Heu vol Deu y el diable» «Posa l'hom, Deu dispòn, y sa dona descompòn.» «Si la teua dona s'empenya ab que te tiris p'el balcó, procura que cateua tenga el pis baix.» Y sobre tot deya: «Quant un no vol, dos no se barayan.» Por més consòl, recordava el cas d'aquella casada que se negá dins un riu, y el seu espòs, plorant, la cercava aygo amunt, y havent l'hey fet notar respongué plé d'amargura: «Es que la meua dona era tant contrari á lo que feyen ses demés, qu'encare despues de morta estich segú qu'ha d'anar contra la corrent.» Y aquell d'aquella altre casada, á n'aquí el seu espòs, cansat d'ella, la tirá dins un riu, y ella, quant heu permetia sa corrent, treya de tant en quant sa ma dretha, y estrenguent y axamplant els dits segon y tercer de la má, parexia que deya: *tisorettes han de ser, tisorettes han de ser.*

Tot això pensava y repensava: el bò d'homo,

(1) Aquesta contarella l'hem traduñida de la publicada por D. Joaquín Martínez Lozano, en la *Lectura Dominical*

y qualca pich recordava allò del Eclesiàstich: «Si la dona té autoritat serà contrari al seu espòs.» O també: «No donis á la dona poder demunt la teua ánima, perque no se aixequi contra la teua autoritat y quedis avergonyit.»

—Ab lo que me passa á mí, deya ell, n'hi ha per entaular divorci; però totd'una li venia en memòria lo que diu Sant Pau: «Que se dona no se separ de s'homo, ni s'homo de sa dona.»

Així anava visquent ab pau, perque no hey havia idèa de rebelió.

Més una nit qu'estavan seguts devora el foch el sol sa posá devant sa lluna.

—Sopem, digué ell.

—Mira, respongué ella, aquí hey ha cinch ous, los fregiré y los mos menjerém ab amor y companyia.

Posá pella á foch, fregí els ous, y, dins un mateix plat, los posá demunt sa taula.

—Tú, va dir ella, en menjarás dos y jo tres.

—Dona, respongué ell, fent sa mitja, jo som s'homo y.....

—No hey ha dones ni homos; jo en manjaré tres y tú dos.

—Però escolta, jo som el cap de casa, tu ests sa dona..... sa famella.....

—Sí, y tú el mascle.

—Bé, jo el mascle; per això m'en menjaré tres y tú dos.

Sa rebèca, que li bastava poch per mostrar ses dents, respongué més cremada qu'un misto:

—He dit que jo tres y tú dos y axí serà.

—Puis jo dich, cridá ell fent la contra á sa dona per primera vegada en tota sa vida, que tú dos y jo tres.

—Heu veurém; ja me coneixes y sabs que no amoll may; jo tres y tú dos.

—Valdement te muyres, digué ell, tú dos y jo tres.

—Idò me moriré.

Y sa testarruda extén una flassada en terra, s'hi ajèu d'esquena y encreua ses mans.

—Ala, dona, no juguis, aixiquet.

—¿Tú dos y jo tres?

—Nooooo. Digué s'homo, jo tres y tú dos.

—Idò ja pots cridar, perque me fassin es baül. Vengué un fuster veynat, y mirantlasé digué:

—Ella no pareix morta!

—Sí, digué s'espòs, capetjant y acopant els punys, ¡nigü heu diria!

Prengué el fuster sa mida y s'en aná.

—Però dona, digué, quant quedá tot sol, mira que ja te fan sa caixa! ¿Tu dos y jo tres?

—No, no y no: jo tres y tu dos.

Torna el fuster ab so baullet fet y hey posaren sa dona. Passaren sa nit sensa que se sentís una mosca, en no esser, quant s'homo li deya ¿Jo tres y tu dos?, y per invariable resposta d'ella—No; tu dos y jo tres.

Entretant, els ous, gelats y frits, estavan dins el plat.

S'homo doná part á n'el Clero de sa mort de la seua costella. S'alsan ses campanes y el Clero, cantant, arriba á caseua.

—¿Dona, li torna dir s'homo, just á s'oreya: ¿Jo tres y tu dos?

—No; li respòn entre dents estretes, tu dos y jo tres.

S'escolá, doná sa má y al bon consol al viudo, diguent:—¿Quin colò té sa morta! Ell pareix viva.

.....Y era tant bona dona; sinó fos que era un poch caparrudeta.

—Sí; digué s'homo, donant un suspir, un poch caparruda... un poch caparrudeta!

Y entrava gent á dins s'habitació de sa difunta. Y ella sense fé un alê, no betegava peus, ni mans dins el baül. Ja anavan els enterradors á durllassên, cuant s'homo s'ajonoyá, com si volgués besarla, y li digué baix baix á s'oreya.

—Mira que t'en duen, ¿tu dos y jo tres?

—Noooo... respongué impercetiblement sa dona, jo tres y tu dos.

S'acompanyada comensá á caminar, y l'homo presidint. Acabaren els cántichs devant l'iglesia, y antes de tapar es baül torná ajonayarse devora ella y li digué molt baix.

—Mira que ja partim de cap al cementeri, encare hey ests á temps ¿Tu dos y jo tres?

—No, no y re-nò.

—Per envant, digué s'espòs plorinyant.

Y arribats al cementeri:

—Dexaulem veure per derrera vegada, digué.

Destaparen sa caixa; s'apartaren els quatre qui la portavan mirant al pobret qu'en tant de sentiment se despedía per á sempre de s'esposa.

Ell posant sa boca devora ses oreyes de la gran tastarruda digué molt baix;

—Mira oberta sa fosa, t'hi van á tirar, ¡plorant t'ho suplich! ¿tu dos y jo tres?

Per darrera vegada ¿heu sents?

—No, re-no, re-de-no y re-cuantre no.

Jo tres y tu dos:

—Ydo... cridá ell sens poder agontar més, y plorant llágrimes com á dátils; ¡manjeloste tots cinch!

Sa dona, com á moguda per un barrobi, s'axeca y s'assèu damunt el baul.

Els enterradors, cuant veren que sa morta resucitava y cregueren qu'eran ells á n'aquí s'havía de manjar, comensaren á corre que no los veyan ses cames, cridant: «¡Sa morta mos menja!» y arribaren al poble estarrufits de pòr.

Mestres tant sa dona s'afarrá del brás de s'homo y poch, poch, arribaran á casa, cercaren el plat dels ous, y lo trobaren buit. El moix los s'havía menjats.

D'aquesta *contarella* se dedueix que, per profidiosos, y caparruts que sían dos que pladetjan, á la fi un dels doscedeix ó se mòr, abans de acabarse la questió. Això es: l'hacienda ó herència disputada se fòn, fa uy ó la se menjan els qui no hey tenían cap dret.

MIQUEL GAYÀ BAUZA, PRE.

CONSELLS Y ADAGIS AGRÍCOLES

FEBRER

Dia 20 —Ja may ha passat Febré sense vestí s'ametle

Dia 21.—Anau á cercá espárrechs.

Dia 22.—Del mes de Febré ses aygos fems estalvian á famo.

Dia 23.—Feys provisió de bacallá, escabètxo y de llenya menuda.

Dia 24.—El dia de Sant Massiá l'oronella vé y el tort s'en vá.

Dia 25.—Plantau oliveres y sembrau fonoy.

Dia 26.—Empeltau magranés en ser lluna veyá.

GLOSA

Sa Corema está posada
á modo d'un sementé
y l'anima la mesté
com el cós la pastarada.

VETLADA LITTERARIA

Día 9 del corrent, en la gran Sala del Palau del M. Iltre Sr. D. Juan Miquel Sureda, Marqués de Vivot, en celebraren una los joves de Maria Inmaculada y de Sant Lluís Gozaga, cual Congregació está establida en l'Iglesia de Montissión, á Palma.

Assistiren l'Elm. Sr. Bisbe, lo Sr. Governador y el Batle accidental, presidint lo jove advocat D. Francisco Puigserver y Rentièrre, amb moltíssima concurrència dels parents dels joves congregants.

Lo discurs del dit Sr. President, fou una pessa oratoria, de circumstàncies, que desitjám veurer estampada; les composicions poètiques y els còros que se llegiren y cantaren en número de 27, foren altres tantes mòstres de devota inspiració y de bon gust que honran, en primer lloch, als P. P. directors, en segón á sos respectius autors, y després als declamants, tocadors y cantors.

¡Així mos plau veure la Juventut palmessana!, y no enfangada dins cafès y círculos, ahont se prostituex preparant la mort moral y material de la nostra desgraciada Patria.

MALLORCA DOMINICAL envía corralment s'enhora-bona als promovedors, protectors y factors de semblants festes, que deurian ferse amb més frecuencia en tots los centres piadosos é instruccius, donant señals de vida propia, de catolicisme actiu y de verdadera cultura social.

DIETARI AXUT

y en salsa

FEBRER

Día 1.—El primer día del mes en que ses dones rallen manco, es prim de noticies fresques.—Arriban 29 repatriats.—Dos soldats, un d'Artá y s'altre de Son Servera, foren repatriats á n'es fons de la mar, antes de arribá á Barcelona. (s. a. c.)—Temporal gros á la mar; á la terra vent y ruixades de calabruix.

Día 2.—El Senyó Bisbe ha donat á sa Junta de protecció 500 pessetes. Mereix elogis la caritat de nostro Prelat. Deu l'hey pag.—Arribaren uns cinquanta repatriats, per via d'Alcudia.

Día 3.—Un canòt feu una caricia á un senyó y l'hagueren de acompanyá á ca-seua. Es ca s'en va anar tot sol. Senyó Batle, si p'els cans, canets, cussets y cussions se pagassin *impuestos*, ses millores de sa Plassa d'Abastos estarian fetes sa estona fèrm.—Atlots apedregan un veyet. Está vist: *¡en civilización, vamos como los cangrejos!*—Un Bando de s'Alcaldía donant regles higièniques encaminades á evitá el contagi de sa *diftèria*, malaltia que d'un modo alarmant s'ha presentada á Menorca. Axi mos agrada, veure s'Autoritat ab sos uys badats. Si per evitá es contagi moral s'hi tengués un poch d'esment, sa *diftèria* de sa corrupció social no hi faria, dins Mallorca, ets estragos que llamentan ses persones honrades.—Arriban una vintena de repatriats.

Día 4.—Venen 262 homos, reclutes d'Ultramar, á serví á n'es Regional, n.º 1.—En el meteix vapor arriben 150 repatriats.

Día 5.—Un periòdich crida s'atenció al senyor Laá sobre jochs prohibits. *¡Con qué se juega en Palma?*, sa primera noticia.—Els dependents de consums de sa Porta d'es Moll s'empenyaren ahí á regoneixer els equipatjes als pobres repatriats. ¡Vergonya, vergonya, senyors punxa-sarris!—Una comissió de redactors d'aquest humil setmanari visitá al Senyó Bisbe oferintli el primer tom de dita revista.—Torna haverhi gitanes que lletgeixen la bona ventura, y cert públich creu més amb elles que en lo sagrat Evangeli.

Día 6.—Diuen que sa ventada ha fet molts de perjuys á

n'ets arbres de la part montanyosa de l'Illa. ¿Y es contri-buyent agricultor no podrá reclamá contra *impuestos* que no pot pagá? ¿De qué serveix sa *llibertat llibera*? ¡Oh! aquest gran infern d'en Barrufet fa als homos esclaus, los té presoners y ab cabreste, travons y morral. O es doblés ó... un embargo... ¡Vaja una llibertat mes foradada!—Ahí s'inan-gurá sa Fàbrica de Gas á Felanitx.

Día 7.—Per telegrama se sab que ha Manila hi ha forsa *d'ensiam* entre els tagalos y els nort-americanos. N'Aguinaldo es mal *d'esclavé*, valdament en *Primo* lo prengues per *idem*; esta vist: ses *primades* dels *Primos* les pagan els que no son cosins ni tant sols parents en quart grau dels que á forsa de *malletazos* han *aprimada* l'Espanya, dexantla ab sa pell y els ossos.

Día 8.—Además del dengue s'estilen unes febres malignes que s'en duen bastant gent á veure en *Tascó*. ¿Serán micròbis cubans? Axò mos faltaria: *después de cuernos penitencia*. Deu mos assistesca.—Una *rata traginera* ha caigut baix les arpes de la Guardia Civil, á s'hostal d'en Burell, des cami vey de Sineu.—Ahí se reuni sa Junta de Sanidat: el Senyó Governadó se reservá el nombrament de Subdelegat de Farmacia del distrit de sa Llonja: á continuació se llegiren varios projectes d'*Ensanche de Palma*. ¡Endevant ses atxes! Tenim pò que á sa terra dels projectes, els projectes d'*Ensanche* no passin de projectes.—Arriban 51 repatriats.

Día 9.—Tenim noticies que á una casa d'Alaró s'hi ha calat foch.—Un periòdich se queixa de que es municipal de punt á sa Glorieta, en lloch de fe pò als atlots que espenyen ses plantes d'aquell jardí, passa el temps dins un caletí del carré de la Marina. Per un municipal dins una taverna, tants d'espants?—Arriban 50 repatriats, per via d'Alcudia.

Bunyols de vent

(y pebre couent)

Después de molts de mesos de no haver rebut la revista mahonesa *El Grano de Arena* aquests dies hem tornat tení la satisfacció de veurela por canòstra, tant valenta y briosa com sempre, combatent als sectaris y inimichs de la santa fè catòlica.

Ja no son solament els *escolans* els qui fan flamadeta contra s'immoralitat del Teatre modern.

El Nacional de Madrit, du aquests dies sobre això un articlet que fuma en pipa. La major part dels lectors dirán es vè, es vè, te rahó el senyó *Nacional*; però si heu arriba á dí el coremè de la Seu... ¡oh, fanátich!; el se menjarian á picades d'aguya els meteixos que cada dia combregan ab fueyo d'*El Nacional* y altres periòdichs consemblants.

¡Oh, sa consecuencia fi de sigle!

¡¡¡ooooooooh!!!

Imprenta de Umbert y Mir.—1899.

UNION ASSURANCE SOCIETY

(LA UNIÓN DE LONDRES)

COMPANIA INGLESA DE SEGUROS SOBRE LA VIDA

Capital Pesetas 13.500,000

Fondo de reserva. „ 87.000,000

SUN FIRE OFFICE

COMPANIA INGLESA

DE SEGUROS CONTRA INCENDIOS

Establecida en Londres desde el año 1710

Esta poderosa Compañía, la más antigua del mundo, puramente de incendios, efectúa los seguros á premios moderados.

Lloyd Malagueño

Compañía de Seguros Marítimos

FUNDADA EN 1852

Esta Compañía tiene pagados por siniestros más de

7.000,000 de pesetas

Agentes de estas Compañías en las Baleares:

Roca y Vadell

Concepción, 82-2.—PALMA DE MALLORCA.